

for en ordentlig Bogføring, eller for en Documentering for Boets Stilling i Fortiden. Derksom jeg rigtig har forstaaet den Retning, som i det Hele taget gaaer igjennem forskjellige nyere Fallitlovgivninger, navnlig i England, saa synes der mig netop her at være Anledning til at indføre det System, som bryder frem paa mange andre Steder, nemlig, at den absolute Umulighed for den Fallerede til at blive fri for sine Creditors senere Tiltale, paa visse Betingelser skulde ophøre. Jeg troer, at, naar der gives den Fallerede, som forøvrigt klart og tydeligt documenterer, at Alt var foregaaet ordentligt og redeligt i hans Bedrift før Falliten, en Udsetelse til, at han kan erhverve en Friitagelse for videre Ansvar til sine Creditorer, efterat Boet er deelt, der da deri ligger det rette Middel til at fremme en redelig Behandling fra Debtors Side ligeoverfor Creditorerne i vor Handelsverden. Det er meget tvivlsomt, om de Betænklichkeiten, som den ærede Forespørger nævnedes ligeoverfor Accord, holde Stik i Praxis. Det vil efter min Formening aldrig være fuldkommen muligt at forhindre hemmelige, extraordinaire Dividender, og det synes mig heller ikke at være ganske naturligt, om man bestemt modfatte sig Sligt; thi det er, idetmindste for mit Vedkommende, noget tvivlsomt, om det ikke vilde hæmme adskillige Sider af Handelens Udvikling. Jeg troer nemlig, at, medens de store Hoveddebitorer kunne staae sig vel ved at modtage en Dividende af en vis Størrelse, saa kan det være temmelig naturligt, at en Deel Creditorer, hvis Bedrift gaaer ud paa at betroe en stor Mængde andre Handlende ganske smaa Summer, som det ikke kan betale sig at være meget streng med at inddrive, ofte ere nødte til at regne paa, selv i Fallittilfælde, at faae en bedre Dividende ud end Hovedcreditorerne, der naturligt ere henviste til at see sig noget bedre for. Det, hvortil jeg slutter mig i hans Forespørgsel, er, at der er et stort Duffe om, at vor Fallitlovgivning i en nær Fremtid maa blive underkastet en Revis-

sion, og at den maa blive ført til at svare noget bedre, end den hidtil har gjort, til den virkelig betydelige Forandring i vor Handels Gang og vor Handels Maade, som er kommen frem her i Landet siden Næringslovens Indførelse 1857, og som mere og mere vil udvikle sig. Jeg vil derfor ogsaa udtale det Duffe, at dette Spørgsmaal maa blive taget under Behandling af den høitærede Justitsminister med al den Interesse og al den Iver, som vi vide, han er istand til at vise.

Hindenburg: Den høitærede Justitsminister har fuldstændigt overlat min Tanke, idet han har sagt, at det sikkert var min Mening med denne min Forespørgsel at erholde en Udtalelse, om han vilde tage en saadan Reform særskilt for. Jeg vedkjender mig den Anskuelse, at jeg seer Banffelighederne ved at iværksætte en saadan Reform noget større, end maastee den høitærede Minister seer dem. Det er min Opfattelse, at den hele Reform af vor Proceslovgivning, om hvis Duffelighed jeg for mit Vedkommende er fuldstændigt overtydet, vil møde en meget betydelig Modstand, og jeg troer, at der vil blive gjort Indvendinger imod den fra et finansielt Synspunkt. Med Hensyn derimod til den Reform, som jeg her har ført Ordet for, har jeg den Anskuelse, deels at den ikke staaer i nogen nødvendig Forbindelse med den store Reform, deels at den vil kunne iværksettes ved det Apparat, som nu haves, og det troer jeg for mit Vedkommende maa være en fuldstændig Grund til at tage den mindre Reform særskilt for. Smidertid kan jeg ikke andet end glæde mig over den Freidighed, hvormed den høitærede Minister vil lægge Haand paa Værket, og, naar det maa lykkes ham at iværksætte denne mindre Reform i Forbindelse med den store Reform, naar det maa lykkes ham at befri de Banffeligheder, som stille sig i veien derfor, saa vil det for mig være meget tilfredsstillende, og fra dette Standpunkt betragtet kan jeg føle mig fuldstændigt tilfredsstillet ved den